

Posicions inexplicables

Els dos partits polítics espanyols que compten amb les representacions més nombroses a les Corts Constituents són com tothom sap el radical i el socialista. Les fraccions parlamentàries d'aquests partits no han adoptat mai una ben definida posició respecte del nostre Estatut. Els catalans, fins ara, no podríem queixar-nos, però, de llur actitud, doncs si bé hem viscut moments d'angoixa, durant els quals alguna d'aquestes minories ens han fet témer un reviscolament de la incomprensió amb què sempre havia estat rebut el plet de les nostres llibertats a la capital d'Espanya, al final de les sessions difícils, sempre s'ha imposat el sentit comú i s'ha deixat en la Constitució de la República lliure pas a l'Estatut de Catalunya.

En mantes ocasions, però, l'actuació d'aquests partits polítics no ha estat prou cohesionada amb llurs representants al Parlament, i quan més s'accentuen aquestes diferències és precisament en ocupar-se de Catalunya i les seves reivindicacions.

"El Socialista" de Madrid, el portantveu del partit del mateix nom, ha vingut publicant articles en contra de Catalunya que denoten l'existència en aquell organisme d'una incomprensió del nostre problema.

Suara, a Barcelona, la Federació del partit socialista ha retut homenatge al dimitit conseller de la Generalitat, el senyor Vidal Rossell, amb la qual cosa el partit s'ha fet solidari de les declaracions que aquest senyor va fer a Madrid, les quals com tothom recordarà no denotaven pas una compenetració amb el fet nacional de Catalunya.

I, el que ens sorprèn i no sabríem com explicar-nos-ho, és que a les fileres d'aquest partit hi pugui conviure homés, alguns d'ells amics nostres i de la catalanitat dels quals se'ns fa dolorós haver-ne de dubtar. Si les manifestacions anticatalanistes del partit socialista no es produïssin amb tanta regularitat, creuríem que la persistència dels catalanistes en les seves rengles podria tenir una eficàcia neutralitzadora, però dissortadament no és així, i cada dia hem de

veure com els portantveus i organismes directius del partit socialista espanyol, ens donen mostres d'incomprensió del nostre problema.

Per altra part tenim el partit radical, en el qual figuren també, polítics que ens han donat bones proves de llur catalanitat. Recordem en aquest moment al diputat per Lleida, el senyor Estadella, que no ha regatejat mai les manifestacions públiques de nacionalisme. Avui, però, ens surten a Madrid, uns elements que es diuen adictes a Lerroux i el seu partit, i que en organitzar-se publiquen un setmanari, el primer número del qual formula com una mena de programa que parla de formacions militars i de marxés sobre totes aquelles nacionalitats ibèriques que intentin fer prevaler llur personalitat col·lectiva dintre el conjunt de pobles que constitueixen l'actual Estat espanyol.

Es vertaderament lamentable que existeixi aquesta manca de cohesió entre els distints elements dels partits que hem anomenat. Entenem que els catalans que figuren en els seus rengles i senten el fet diferencial del nostre poble, deuriem fer un suprem esforç i evitar els atacs que periòdicament s'adrecen a Catalunya. Altrament, ens veuríem precisats a no creure en llur catalanitat si, en no aconseguir-ho, no adoptaven una altra actitud.

La minoria socialista acorda votar per president l'Alcalà Zamora

Madrid, 1.—Des de dos quarts de quatre de la tarda fins a les cinc i vint, estigué reunida la minoria una referència que diu que es discutí àmpliament la candidatura de socialista. A la sortida es facilità President de la República. Es plantejà la candidatura socialista, i es rebutjà per gran majoria de vots, aprovant-se també per gran majoria la candidatura del senyor Alcalà Zamora.

Referent a les lleis complemen-

Estampa d'actualitat

La faràndula benaventina

Don Jacinto Benavente és, tots ho sabeu, un gran humorista i un gran panell. Don Jacinto se sent ara fastiguejat de viure en un règim de democràcia. A don Jacinto no li agrada la democràcia. Es massa barroera... A don Jacinto li agraden coses més fines, més dúctils i suaus. I enyora, no sabem per què, aquells que han hagut de traspasar la frontera... Don Jacinto té fervors monàrquics i se sent un xic conspirador...

Don Jacinto, com tots també sabeu, té una nombrosíssima prole. Els fills, segons es diu, manen gairebé sempre. I els fills de Benavente s'han proposat manar i amargar-li la vida.

"Los hijos de Eva que no son hijos de Adán" li han donat el primer disgust. Naturalment! Els fills que no són fills del seu pare no poden donar altra cosa que disgustos. Però, qui el feia enredar amb aquesta genteta, sant cristià?...

"Los malhechores del bien", per no ésser menys, li han fet, a don Jacinto, una trastada: li han violat la correspondència. ¿Li han violat o no li han violat?... Misteri!... Don Jacinto ha declarat, últimament, que no hi ha tal violació. Almenys, oficialment. ¿Es tracta, doncs, d'una violació consentida?...

Els de "La Noche del Sábado", s'han afegit als turbulents. Ja no en tenen prou amb una nit a la setmana. Es creuen, els ximplés, que també per ells ha arribat l'hora de la llibertat. I un darrera l'altre han saltat, tot fent barrila, de l'escenari al carrer...

Tot això ha fet enfadar molt a don Jacinto, que ja no sap com contenir els seus fills? ¿fillastres? I es desespera. I fuig com un esperitat... Ha pensat, àdhuc, en expatriar-se.

tàries, els tres ministres socialistes donaren explicacions sobre el tractat al Consell, i tenint en compte la realitat, es donaren per bones aquestes explicacions, per a que no pugui interpretar-se l'actitud del partit socialista com a coaccionador de la llibertat d'acció del futur President.

El que, però, crispa els nervis de don Jacinto és la veu metàl·lica, estrident, antipàtica que crida: "Mi dinero!... Mi dinero!", ofegant la cridòria dels altres. Don Jacinto, ja esmaperdut, intenta allunyar-se de l'aldarull. Se n'allunya tant com pot. El crit antipàtic "Mi dinero!... Mi dinero!", segueix, però, tenaç, tossut, monòton, ferint les orelles de don Jacinto.

Don Jacinto, tot fugint espaordit, pensa encara en "La Ciudad alegre y confiada". Excel·lent refugi!... Al lluny, però, albira unes flames gegantines, la resplendor ígnia de les quals li descobreix una cosa fantàstica. Don Jacinto, astorat, pot contemplar com el foc purificador de la revolució està fent la seva obra. "La Ciudad alegre y confiada" va desapareixent entre núvols de fum...

I és aleshores quan don Jacinto se serena, i s'adona que la revolució començada el 12 d'abril va fent via; que la implantació de la República no ha estat un senzill canvi de règim; que la transformació no s'ha aturat, no ha acabat encara... I és, també aleshores, que don Jacinto se sent monàrquic i pensa expatriar-se. Vol reunir-se amb aquells per a divertir els quals havia escrit unes comèdies que han esdevingut, a desgrat d'ell, demolidores i revolucionàries...

Sí, don Jacinto, vagi-se'n; vagi-se'n encara que només sigui fins que el panell hagi variat la seva direcció, la qual cosa succeirà, sens dubte, quan el fastiguegi la carrincloneria de la "gente bien". No s'oblidi, però, don Jacinto, d'endur-se'n també els "frigis" i tots aquells altres "republicans de tota la vida", els quals, com vostè, tampoc no s'han adonat de la profunda transformació iniciada amb el canvi de règim.

Tal vegada la força de tots ple-gats, dels que ja són a l'altra banda dels Pireneus i dels que li demanem, amb llàgrimes als ulls, que se'ls endugui, podria servir d'eficac conjur per a fer emmarcar de nou entre bastidors la faràndula, avui turbulenta, de don Jacinto.

ARMAND TABOLA